

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 973/21
29.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Марије Бошковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужилца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Пеђа Милосављевић, адвокат из Београда, ул. Здравка Јовановића бр. 56, против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Иван Стевић, адвокат из Земуна, ул. Првوماјска 116, ради утврђења, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П бр. 4340/17 од 30.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П бр. 4340/17 од 30.10.2020. године у ставу првом и трећем изреке, а жалба туженог **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилца па је утврђено да су тужилце на основу стицања након смрти оца ДД кориснице са заједничким обимом удела: земљишта под делом зграде, површине 1 а 55 м² и остале вештачки створене неплодне површине 3 а 92 м², на кат. парц бр. ...; земљишта под делом зграде, површине 2 м², земљишта под делом зграде, површине 2 м² и земљишта под делом зграде, површине 2 м² и земљиште уз зграду, површине 4 а 18 м² на кат. парц. бр. ...; земљишта под зградом и другим објектом, површине 92 м², земљишта под

зградом и другим објектом, површине 52 м², земљишта под зградом и другим објектом, површине 50 м², земљишта под зградом и другим објектом, површине 29 м², земљишта под зградом и другим објектом, површине 11 м², земљишта под делом зграде, површине 1 м², земљишта уз зграду, површине 5 ари и воћњака прве класе, површине 5 ари и 56 м² на кат. парц. бр. ...; воћњака прве класе, површине 15 м² на кат. парц. бр. ...; земљишта под зградом и другим објектом, површине 69 м², земљишта под зградом и другим објектом, површине 48 м², земљишта под делом зграде, површине 1 м², осталог вештачки створеног неплодног земљишта, површине 9 ари и 73 м², осталог вештачки створеног неплодног земљишта, површине 1 ар 64 м² и осталог вештачки створеног неплодног земљишта, површине 1 ар 89 м² на кат. парц. бр. ..., све уписано у ЛН бр. ... КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи и дозволи да тужиле своје право на основу ове пресуде укњиже на наведеним непокретностима. Ставом другим изреке обустављен је парнични поступак вођен пред Другим основним судом у Београду у предмету П 4340/17 у односу на тужбени захтев тужилца којим су тражиле да суд утврди да су на основу стицања након смрти оца ДД сувласници са наследним уделом по 1/8 идеалних делова њиве пете класе, укупне површине 5 ари 83 м² на кат. парц. бр. ... уписане у ЛН бр. ... КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи и дозволи да се тужиле укњиже на наведеној непокретности, као и у односу на тужбени захтев којим су тражиле да суд утврди да су тужиле на основу стицања након смрти оца ДД сувласници са наследним уделом по 1/4 на новчаним средствима које се воде код “Eurobank” и “Јубанке” и те ће се наставити по правилима ванпарничног поступка. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужилцама надокнади трошкове парничног поступка у износу од 240.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу првом и трећем изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешне примене члана 153 Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност побијане пресуде у ожалбеном делу у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење, које нису у супротности са садржином изведених доказа и списка. Изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и на примењене прописе. Стога пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, па неосновано тужени у жалби указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, након смрти оца парничних странака, покојног ДД дана 01.01.2004. године покренут је оставински поступак пред Петим општинским судом у Београду где су као наследници на његовој имовини која је тада

била предмет расправљања били пријављени тужила и тужени. Након утврђивања предмета заоставштине и круга законских наследника и датих наследних изјава донето је решење 24.02.2004. године којим је утврђено да се заоставштина покојног ДД састоји од ванкњижног права власништва на стамбеној згради у ул. ... у ... и за наследнике ове имовине су оглашени ћерка оставиоца ББ и син оставиоца ГГ. Ћерке пок. ДД АА и ВВ изјавиле да се одричу наследства које им по закону припада у корист брата ГГ и сестре ББ. Син оставиоца ГГ је изјавио да се прихвата наследства које му по закону припада, а у одсуству уредно позване ћерке оставиоца ББ суд је одлучио да се иста прихвата наследства које јој по закону припада, као и уступљених наследних делова својих сестара ВВ и АА. Након окончања овог оставинског поступка тужени је 28.06.2016. године поднео предлог за покретање новог оставинског поступка који је правноснажно окончан решењем Другог основног суда у Београду 08.11.2016. године којим је утврђено да се заоставштина покојног ДД састоји од права коришћења са заједничким обимом удела земљишта ближе наведеног као у ставу првом изреке побијане пресуде. Као наследник наведене имовине оглашен је једини пријављени законски наследник-син оставиоца ГГ који приликом подношења новог предлога за расправљање заоставштине иза заједничког оца парничних странака није означио овде тужиле као законске наследнике, није приложио решење о наслеђивању из 2004. године и није обавестио суд о постојању других законских наследника, тако да је то решење постало правноснажно. Тужени је поднео предлоге за накнадно расправљање заоставштине и 22.12.2016. и 02.03.2016. године, па је Други основни суд у Београду допунским решењем О бр. 2025/17 од 26.06.2017. расправио накнадно пронађену заоставштину оставиоца која се односи на удео од 1/2 идеалних делова на њиви пете класе, кат. парц. бр. ... уписана у ЛН бр. ... КО ... и новчана средства код “Еurobank” и “Јубанке” и за јединог наследника наведене имовине огласио туженог. Против наведеног решења жалбу је изјавила тужила АА и наведено решење је укинато решењем Вишег суда у Сомбору од 05.08.2019. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 9, 206, 212, 216 став 1, 217 и 221 Закона о наслеђивању усвојио тужбени захтев тужила као у ставу првом изреке побијане пресуде. Према закључку првостепеног суда тужила ББ и тужени ГГ су правноснажним решењем Петог општинског суда у Београду оглашени за једине наследнике иза покојног ДД и морали су бити оглашени за наследнике и на накнадно пронађеној имовини која је била предмет расправљања у поступку пред Другим основним судом у Београду где је донето правноснажно решење од 08.11.2016. године, те како тужени није пријавио законске наследнике то тужила ББ није ни оглашена за наследника на накнадно пронађеној имовини. У односу на тужиле АА и ВВ које су исто законски наследници иза покојног ДД, а које су у првобитно покренутом оставинском поступку пред Петим општинским судом у Београду дале наследничке изјаве да се фактички прихватају наследства и исто уступају сестри ББ и брату ГГ, суд је нашао да су оне своје наследне уделе уступиле другим саследницима али да су и даље остале универзални сукцесори иза оставиоца покојног ДД, да имају сва права и обавезе које из тог правног положаја произилазе и да су имале и право да учествују у расподели накнадно пронађене имовине јер нису дале негативну наследну изјаву, фактички су се прихватиле наследства и свој део уступиле другим санаследницима.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима које је правилно ценио применом одредбе члана 8 ЗПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, када је усвојио тужбени захтев тужиља као у ставу првом изреке ожалбене пресуде, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и овај суд, као правилне и на закону засноване.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд доношењем пресуде као у ставу првом изреке погрешно применио члан 216 став 1 Закона о наслеђивању у вези са чланом 128 Закона о ванпарничном поступку. Ово стога, што је првостепени суд правилно закључио да тужиља ББ није пријављена у оставинском поступку који је покренуо тужени 2016. године, те иста није ни оглашена за наследника на накнадно пронађеној имовини, а у складу са раније донетим правноснажним оставинским решењем. Такође, правилан је закључак првостепеног суда да су тужиље АА и ВВ првобитно дале наследничке изјаве којима се фактички прихватају наследства и исто уступају тужиљи ББ и туженом у односу на имовину која је тада била предмет расправљања и на тај начин учиниле поклон својим санаследницима само у односу на заоставштину која је тада била предмет расправљања не знајући да постоји имовина која је предмет овог поступка. Стога, супротно жалбеним наводима туженог, а имајући у виду да је реч о накнадно пронађеној непокретној имовини за коју тужиље нису знале да постоји у време доношења решења о наслеђивању 2004 године, то се не може у конкретној правној ситуацији применити одредба члана 128 Закона о ванпарничном поступку.

Без утицаја су жалбени наводи туженог да су тужиље у свом исказу навеле да су чуле да постоји нека имовина, те да су биле дужне да предузму неопходне радње да сазнају коју је имовину имао у свом поседу покојни ДД, те да њихово држање током низа година говори у прилог чињеници да нису биле заинтересоване да наследе имовину која је припадала покојном ДД.

Апелациони суд је приликом одлучивања имао у виду чињеницу да је на предметним непокретностима у изводу из листа непокретности поред туженог уписано још сукорисника са заједничким уделом али је нашао да се усвајањем тужбеног захтева као у ставу првом изреке побијане пресуде не дира у права осталих сукорисника. Наиме, у конкретној случају реч је о наследноправном захтеву тужиља усмереном у односу на заједнички удео који је правни претходник парничних странака имао на непокретностима које су предмет спора па оваквим утврђењем тужиље и тужени стичу право коришћења на заједничком уделу који је припадао њиховом покојном оцу.

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе туженог али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене одлуке у побијаном делу, те исти нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке

побијане пресуде донета је правилном применом одредби члана 150, 153 и 154 ЗПП, те овај суд налази да су неосновани жалбени наводи туженог да је првостепени суд имао одредити да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, будући да тужени није успео у поступку по жалби, па је сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке ове одлуке.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић